

Arrest

**nr. 86 146 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, en die verklaren van respectievelijk Nederlandse en Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 maart 2012, die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2009 diende eerste verzoeker een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 26 februari 2010 ondertekenden verzoekers een verklaring van wettelijke samenwoning en diende tweede verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie en meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Op 23 juni 2010 ontving eerste verzoeker een E-kaart.

Tweede verzoeker werd op 30 augustus 2010 als partner in een duurzame relatie in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16 februari 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers menen dat de administratieve beslissingen niet op afdoende wijze zijn gemotiveerd en dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd door de verwerende partij. Zij verduidelijken dat zij op 8 februari 2012 gevraagd werden om bijkomende stukken neer te leggen betreffende hun bestaansmiddelen. In antwoord op deze vraag legden zij een zwangerschapsattest neer van verzoekster, alsook de Belgische arbeidscontracten van verzoekster en een arbeidscontract van verzoeker. Verzoekers stellen dat de verwerende partij op de hoogte was dat het gezin vier personen telde en dat verzoekster op de ziekenkas stond daar ze moest bevallen. Wat betreft het arbeidscontract van verzoeker stellen zij dat dit contract ingang vond op 12 maart 2012 zodat het niet verwonderlijk is dat er nog geen loonbrieven werden voorgelegd. Wat betreft de concrete informatie aangaande de maandelijkse inkomsten stellen verzoekers dat als men de arbeidsovereenkomst aandachtig leest, men kan vaststellen dat verzoeker een uurloon van 11 euro per uur ontvangt. Aldus kan uit deze arbeidsovereenkomst wel worden afgeleid wat de maandelijkse inkomsten zijn.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker op 3 december 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen indiende. Ter ondersteuning van zijn aanvraag legde verzoeker een arbeidsovereenkomst, loonbrieven en een bewijs van ziekteverzekering neer. Op basis van deze aangebrachte documenten ontving verzoeker op 23 juni 2010 een E-kaart. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker op 6 mei 2011 werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Op 7 december 2011 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel, uitgezonderd 2 jaar effectieve gevangenisstraf. Op 5 januari 2012 was eerste verzoeker vrijstelbaar. Op 8 februari 2012 richtte de verwerende partij een schrijven aan eerste verzoeker en zijn gezinsleden teneinde na te gaan welke activiteiten eerste verzoeker op dat ogenblik uitoefende. In dit schrijven wordt verduidelijkt welke bewijzen van eerste verzoeker en zijn gezinsleden verwacht worden. Naar aanleiding van deze brief bracht tweede verzoekster op 15 februari 2012 een

bewijs van interim-werk naar voren en een zwangerschapsattest van 8 februari 2012. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op 5 maart 2012 contact heeft opgenomen met het interim-bureau, welke bevestigde dat tweede verzoekster tewerkgesteld was met een contract van onbepaalde duur van 26/38u en dit sinds 21 juni 2010, alsook dat zij een uurloon van 10,48 euro ontving in het kader van deze tewerkstelling. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat verzoekster sinds eind januari 2012 in zwangerschapsverlof was en dat eerste verzoeker nog een arbeidsovereenkomst neerlegde voor een bepaalde duur met name van 12 maart 2012 tot 11 september 2012. Deze arbeidsovereenkomst is echter niet terug te vinden in het administratief dossier.

Op 16 maart 2012 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekers omdat de verwerende partij van oordeel is dat eerste verzoeker niet aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin. Er wordt in de motivering van de bestreden beslissing verduidelijkt dat zijn partner slechts deeltijds tewerkgesteld is met dienstencheques en dat zij sinds eind januari niet meer werkt ingevolge haar zwangerschap. Betreffende tweede verzoeker wordt gesteld dat hij een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur aanbrengt die geen enkele informatie bevat aangaande het maandelijkse loon. Er wordt hierbij opgemerkt dat het om een zeer recente tewerkstelling gaat waarvoor nog geen loonfiches zijn opgesteld, maar dat eerste verzoeker toch een werkgeversattest had kunnen aanbrengen om zijn maandelijks inkomen te bewijzen.

Verzoekers stellen dat tweede verzoekster op het ogenblik van de beoordeling op de ziekenkas stond omwille van haar zwangerschap. Rekening houdend met de feiten zoals ze blijken uit het administratief dossier, met name dat tweede verzoekster tewerkgesteld was met een contract van onbepaalde duur en in zwangerschapsverlof was, is het niet onaannemelijk dat zij op het ogenblik van de beoordeling op de ziekenkas stond.

Wat betreft de situatie van eerste verzoeker wordt niet betwist dat hij een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur neerlegde. Volgens de verwerende partij kan uit deze arbeidsovereenkomst niet afgeleid worden hoeveel eerste verzoeker maandelijks zal verdienen. Niettegenstaande de arbeidsovereenkomst niet terug te vinden is in het administratief dossier, kan de Raad toch de redelijkheid van de naar voren gebrachte motieven onderzoeken nu eerste verzoeker zelf een kopij van zijn arbeidsovereenkomst heeft aangebracht bij zijn verzoekschrift. Uit deze arbeidsovereenkomst en meer bepaald uit artikel 9 blijkt dat het salaris 11 euro bruto per daadwerkelijk gewerkt uur bedraagt. Evenwel blijkt uit artikel 6 van dezelfde arbeidsovereenkomst dat deze overeenkomst in beginsel wordt aangegaan voor 0 uur per week, zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat het maandelijkse loon niet kan worden afgeleid uit deze overeenkomst.

Verzoekers menen echter dat de verwerende partij niet als een zorgvuldige overheid heeft gehandeld doordat zij wist dat de tewerkstelling zeer recent was en er geen loonfiches konden worden neergelegd. Zij menen dat de verwerende partij rekening houdend met dit gegeven nog even had kunnen wachten met de beslissing en aan eerste verzoeker had kunnen vragen om een eerste loonfiche neer te leggen.

In casu kan niet betwist worden dat de beslissing die een einde stelt aan het verblijf zeer ernstige gevolgen heeft voor verzoekers. Daarbij dient er op gewezen te worden dat een dergelijke beslissing steeds het gevolg is van een initiatief van de verwerende partij. Alvorens een dergelijke zwaarwichtige beslissing te nemen, is een zorgvuldig bestuur ertoe gehouden zich degelijk te informeren aangaande de huidige situatie van verzoekers. Dit heeft zij gedaan door aan verzoekers om bijkomende inlichtingen te verzoeken. Verzoekers op hun beurt hebben ook diligent gereageerd door de gevraagde stukken voor te leggen. Als de verwerende partij op basis van de binnengebrachte stukken niet kan oordelen over bepaalde gegevens, dan is het in kader van de zwaarwichtige beslissing die zij dient te nemen normaal dat zij zich verder informeert zodat zij naar eer en geweten een correcte beslissing kan nemen. *In casu* blijkt dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door enkel te stellen dat tweede verzoekster momenteel niet werkt ingevolge haar zwangerschap zonder de vraag te stellen of er een vervangingsinkomen is voorzien en door wat betreft eerste verzoeker louter vast te stellen dat het maandelijks loon niet kan worden afgeleid uit de arbeidsovereenkomst wetende dat er nog geen loonbrieven konden worden voorgelegd. Indien zij meende dat er een werkgeversattest diende te worden neergelegd naast de arbeidsovereenkomst dan had zij minstens om deze informatie kunnen verzoeken, temeer in de brief om bijkomende inlichtingen gevraagd werd om als werknemer een werkgeversattest voor te leggen of een arbeidscontract met loonfiches. De bestreden beslissing is niet op een zorgvuldige wijze tot stand gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 16 maart 2012, die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU